Versos *Nous*

Gabriel Maria Pérez

Pròleg de F. Xavier Simarro Montané

STONBERG
EDITORIAL

VERSOS NOUS

Gabriel Maria Pérez

STONBERG
EDITORIAL

Primera edició: novembre 2026

© Gabriel Maria Pérez Fuster

© del pròleg: Francesc Xavier Simarro Montané

© de les característiques d'aquesta edició: Stonberg Editorial
Gran Via de les Corts Catalanes 636 – 08007 Barcelona (Catalunya)
Tel. 933 175 412
stonberg@stonbergeditorial.com
www.stonbergeditorial.com

Producció: Stonberg Editorial

ISBN: 979-13-991447-8-9
DIPÒSIT LEGAL: B 21149-2026

Cap part d'aquesta publicació,
inclòs el disseny de la coberta, pot ser reproduïda,
emmagatzemada o transmesa de cap manera ni per cap mitjà,
ja sigui elèctric, químic, mecànic, òptic,
de gravació o de fotocòpia
sense permís previ de la marca editorial.

A la Rosa Maria.

PRÒLEG

Potser no te n'has adonat. Així comença **Cançó muda**, el primer poema del recull ***Versos nous***. Segueix: *amb la teva mirada em pertorbes els dies, les hores i la matinada trencada.*

Potser no te n'has adonat, lector, la teva mirada ha de pentinar els versos. Potser el seu significat pertorba els teus dies. Alguna hora habitaràs l'interior d'algun poema. Trenca les rutines, seu, no hi ha pressa, i deixa que alguna matinada et sorprengui llegint.

El llibre ens porta des **d'Interior** als quatre poemes finals sota l'epígraf de **Poca-soltes**.

Entremig, sis calaixos (**Àgatha**, **Vaïs com Déu**, **Cançons**, **Familiar**, **Alienació**, i **Abstracte**) plens d'escriptura honesta, directa; a voltes, amb afirmacions contundents. Hi ha ferides en aquest llibre. Hi ha silencis i dolor. Hi ha cansament. Hi ha una tossuda recerca de l'alegria fonda, serena. Hi ha més d'una matinada trencada.

Al llarg dels quaranta-dos poemes trobem una mena de fraseig musical. Com si fossin les pulsacions d'un guitarrista (en Gabriel Maria ho és). Aquí, la pua del músic ha esdevingut: ploma estilogràfica, teclat? Potser no te n'has adonat, lector, però tant de bo, el fraseig d'aquests poemes et pertorbi les hores i alguna matinada trencada.

Un pròleg, per definició, ressenya els mèrits i el valor d'un text. Els meus ulls, cercant la mirada de l'autor, amic de fa anys, company en més d'un recital i lectura poètica; còmplice en converses sobre l'autisme de la seva filla i el meu net; s'aturen en l'apartat **Alienació**. Un conjunt de dinou poemes. El corpus del llibre, el nucli dur.

A la tarda buscaré la perla divina / del requisit de gratar-me el clatell, després de pensar que no hauré de creure / en el que m'hagin dit des del no-res (poema, **Arrelat a la terra**).

Qui parla a l'autor des del no-res? En Gabriel Maria, seu i grata. No només el clatell, també el seu cor, les seves idees. Certament, és un moment diví, una perla de saviesa, aturar-se i rumiar en allò veritable, creïble, per anar destriant allò que és fugisser; sospitós de provocar **Alienació** (com el títol de l'apartat).

Hi ha neguit en el poema **Boig**. Ens parla d'una lluita sense fi i d'una ciutat dels entrebancs. Li diria a l'autor, ves, corre, navega en el teu vaixell de lona, el de les veles de pa de pessic i ancora aviat al port de la dolcesa. Vaixell de lona (poema que precedeix a Boig) acaba declarant que hi haurà una gran acollida abans de l'alba: *El vaixell arribarà a port abans de l'alba, i hi haurà una gran acollida.*

Algú que lluita sense treva, que pateix entrebancs de tota mena, necessita i mereix un pa de pessic (sigui vela o llaminadura) que el condueixi a bon port.

Nocturnitats ens presenta dos versos inquietants: *Veig les cames de la Mort / com reculen i se'n van.* De fet, uns versos més

amunt en Gabriel cita la monotonia del no-res i com observa amb els ulls oberts. No ens ha de sorprendre doncs que mostri el valor de contemplar aquella Dama que ens segarà les cames i la vida. Amb els ulls oberts ens confessa també que es declara culpable de la seva vida, dels seus desficis (agitacions que el deixen intranquil) i de com decideix tancar la porta amb clau. No hi ha absolució possible. Ben cert, cadascú és actor i autor del seu viure; per tant, culpable, en major o menor grau de la pròpia alienació i desficis. Però la separació del poeta de la seva realitat (alienació) no significa pas una fugida. Aquest fet el condueix a veure's des d'angles diversos, amb els ulls oberts. Oberts a sospesar, fins i tot, el seu propi morir. Un desfici que li agraïm per la valentia d'expressar-lo en un poema. Llavors, quan tanca la porta amb clau, en realitat està obrint el camí a altres passadissos. No crec que llenci la clau per oblidar i fugir.

Alguns dels poemes de ***Versos nous*** em generen preguntes. És aquesta, amable lector/a, una reacció que desitjo pugui experimentar. El poema, aquell poema escrit des de la fondària, amb gruix i nervi, creix i es regenera des de la interpretació que en fa qui el llegeix. Sigui la dita interpretació: una pregunta, l'astorament, el silenci, l'aprovació, el rebuig o la indiferència.

En Gabriel parla del seu insomni (em temo més freqüent del que voldria) en el poema, **Nits cimentades de lluna plena**. Durant les llargues hores, mira d'oblidar i no ho aconsegueix. Li ve un regust amarg i, fins i tot, desitja sentir-se

cendra fina. Qui o què no aconsegueix oblidar? Voldria fer-se fonedís? De debò, amic, que són perverses les ganivetades per a alleugerir el teu trasbals? Tant de bo trobis la carícia que cerques i contemplis el cel rogent des d'un bassal de quietud.

Algú va somiar amb mi tanca els dinou poemes de l'apartat **Alienació**. L'autor es visita a si mateix. El poema destil·la un suau aroma a lamentació, a retrospectiva. Deliciós el detall de la ploma estilogràfica. No amaguis amic, les teves idees. Suca la ploma i escriu. Fes-nos cinc cèntims del teu viure. Algú va somiar de tu, i tu dels teus fills, parella, i de tu mateix. Els somnis són valuosos. Cal cuidar-los, lluitar per accedir-hi, a pas lent, o a tota velocitat. Es compliran o no; però el camí té tot el sentit existencial. Qui va somiar de tu? Qui va somiar en tu, hi creia. Encara que no t'entenguis, ets algú en qui es pot somiar, i et podem llegir, i escoltar quan cantes.

Aquells cinc cèntims inicials han guanyat valor.

El cicle del "me'n vaig" és obert. Així acaba el darrer vers de la primera estrofa del poema **El cercle**. Aquest cicle sempre roman obert, amic poeta. Però no en sabem en quin punt ens hi trobem, ni nosaltres ni els més propers. Uns versos clarament enfocats a la mort, al morir (un mateix i els amics). Un tema ben concret, gens nou, jugant, per contrast, amb el títol del llibre, ***Versos nous***. Inserit dins de l'apartat, **Abstracte**, en Gabriel ens presenta en aquest poema un tema universal. La segona estrofa pren un caire més personal. Aquí expressa, ara sí, de manera gens abstracta, un lleu desig de com acabar. *Agafar el globus esperat*, escriu. Però no en té ganes, l'autor; i no és

el que pensem, puntualitza. Celebrem la seva manca de ganes. I ens inquieta amb la totalitat d'aquest vol, d'aquesta marxa, d'aquest tancament del seu cercle. La finitud del cicle vital.

Potser abans d'enlairar-se, l'autor voldrà desvetllar en futurs llibres, cançons o en altres expressions artístiques, en què hem de pensar (*aquest globus serà total*).

A l'apartat **Familiar**, trobem un poema on l'autor es fa menut, i tant. Però creix la seva humanitat en aquest poema, **Menut**, on parla també del pas del temps i del seu propi final. Ens presenta els poemes, en general, com a trampes. Doncs, ve de gust, caure en aquests paranys que ens proposa l'autor. On ens apropem al grumoll, al ser petit de la seva vida. I on també apareix, la nostàlgia, la queixa i un cert neguit: *Tinc una coïssor a la meva història, un compte tan irreal com versemblant.*

Menut acaba dient-nos: *Si no t'ho he dit abans, els meus fills creixen i jo em faig petit: menut.* També ens has dit, Gabriel, uns versos abans de tancar el poema que vols respirar. Prou que ho fas en els escrits d'aquest nou llibre, ***Versos nous***. Certament, els fills creixen i nosaltres minvem. És llei de vida, diuen. Però anhelem el teu caminar, la respiració de les teves paraules.

Tanco aquest pròleg tornant al començament del poemari. M'aturo en alguns poemes dels apartats **Interior** i **L'Àgatha**. En el segon apartat del llibre trobem tres poemes dedicats a la filla. Àgatha és la menuda del poema: **Veus, menuda?** La que no dorm de **Matinada**. La que es converteix en estrella encesa quan somriu (**Estritllada**). Aquesta filla és un dels

motors (no pas l'únic) de l'escriptura de l'autor. Al poema, **Veus, menuda?** el pare ens confessa: *Ja no volia escriure gaires més poemes teus o inspirats en tu, bonica, però tornes a empènyer amb massa força...*

L'any 2018, en Gabriel publica ***Llunes d'atzabeja*** (Stonberg Editorial), un recull de poemes dedicat íntegrament a la filla. No em sorprèn en absolut que ara hi torni, ni que sigui breument, a escriure sobre la relació amb l'Àgatha.

Els sis poemes de l'apartat **Interior** obren el llibre. Acabo, doncs, anant al principi.

De qui és la galta que l'escriptor vol acaronar? En un racó, tercer poema del llibre, té un aire sensual, càlid, íntim. De fet, íntims són molts dels versos del llibre. Transiten per l'interior, no només els que componen el primer apartat del llibre. A la darrera estrofa del poema, llegim: *Si jo et parlo del meu racó, tu em podries dir si vols que hi passem la vesprada i on, la nit sencera.*

Lector/a, alguna hora habitaràs l'interior d'algun poema. Passeu-hi la vesprada, fins i tot, alguna nit, si cal. Visiteu els racons d'aquests ***Versos nous***. Us acaronaran la fina pell.

F. Xavier Simarro
Escriptor
Cornellà de Llobregat, juny de 2026

“Pau, respecte, educació i... un somriure”

INTERIOR

CANÇÓ MUDA

Potser no te n'has adonat,
amb la teva mirada em pertorbes els dies,
les hores i la matinada trencada.

Potser no saps que amb aquests ulls
que m'escodrinyen no perds el temps,
car probablement siguin aquestes perles
les que em fan abandonar l'estret passadís
de la por als enigmes que perduren.

Si veus que et parlo malament, no és a tu,
és al cec transpirar del meu malestar
de dins dels meus pentagrames plens de pauses,
de rodones en un quatre per quatre sense final.

M'AGRADA MOLT

Et selecciono a tu tant de dia com de nit i,
per tant, espero que compleixis amb l'exigència
d'obrir-me el pont llevadís dels teus merlets.

Dins del teu castell, el fantasma del gemec
em pot renovar l'aire condicionat dels meus sospirs.

No en va, pels teus passadissos secrets
es passegen voluntats expertes
en nocions d'amor, rubors i gosadies,
sanglots, temptacions...

I m'agrada molt!

EN UN RACÓ

En un racó tancat, sense murs,
només unes petites heures
i unes floretes rosades,
serà el cau on quedarem i on et faré
les pessigolles de més blanor,
amb el teu consentiment.

Acariciaré la fina pell de la teva galta,
-plena d'innocència, especial, divina-
quan la tens descoberta per a mi.

Quin paratge més bonic on celebrar
que t'estimo de veres!

Si jo et parlo del meu racó, tu em podries dir
si vols que hi passem la vesprada i on,
la nit sencera.

INSOMNI AMB LA LLUNA

He agafat glopets de la lluna,
són petites delícies que em puc permetre
només quan l'insomni apareix,
en aquelles nits de pensaments sense fi.

Poden ser records del passat
i basardes presents,
però amb l'aroma de la teva llum
em dones assossec i calma,
i d'aquesta manera puc pensar a crear,
cantar, versificar o simplement,
restar en silenci.

De sobte,
entre el buit del carrer al cel,
les estàtues em saluden
i l'escala arriba a l'infinit.

Quan vull tornar ja m'he adormit.

AL SOFÀ

Les sabatilles a un costat,
uns peus nus arraulits
i dues tasses de te verd mentolat,
mentre paraules disteses
es disfressen de vesprada
on el sol es torna lluna:
pampallugues vellutades
i silencis de mitja boca.

Passen les vocals
i els diftongs acaben en petó,
els peus s'estiren,
els coixins es rebreguen,
mentre sospirs transparents
ofeguen rancúnies
i el cor tenallat
a punt de xisclar semicorxeres
del verb estimar.

Un vent
s'escapa lluny
i el te s'ha refredat,
la televisió obre els ulls,
la màgia s'evapora,
però l'amor perdura
amb les mans entrellaçades.

STONBERG
EDITORIAL